

Lòng Thương Xót Chúa bao la ...

Như từ xưa đến nay đã có bao lời hay ý đẹp để ca tụng ơn nghĩa sinh thành của mẹ cha, thì riêng con, nếu không ghi lại những việc lạ lùng Chúa đã làm cho con - để Tạ Ơn và cao rao Lòng Thương Xót Chúa - thì con quá vô ơn bội nghĩa cùng Người.

Có những khi tâm không tịnh, trí không bền, lo ra với mọi sự chung quanh, con thường không trọn lời kinh sốt sắng nhưng rồi con lại xin lỗi Chúa bằng câu « *Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới...* ». Và con tin Chúa đã thương xót con biết bao dù con tội lỗi và bất xứng vô cùng: Người đã cứu con thoát chết trong trận khủng bố nổ bom tàn khốc của nhóm Hồi giáo cực đoan tại Bruxelles - Vương Quốc Bỉ ngày 22/03/2016 vừa qua.

Sáng hôm đó, chị dâu con và con ra phi trường Zaventem - Bruxelles đón anh con từ VN trở lại Bỉ sau thời gian về thăm mẹ. Máy bay đáp sớm 20 phút, vừa đủ thời gian cho anh con lấy hành lý và chúng con ra ngoài. Chỉ hai phút sau khi ra khỏi cửa, lúc 7g 58 phút, một tiếng nổ lớn vang lên từ bên trong phi trường cùng bao nhiêu đồ nát. Bom nổ?? Khủng bố?? Chưa kịp định thần, chưa tin vào tai, mắt mình, lại thêm một tiếng nổ dữ dội thứ hai cũng từ bên trong toà nhà phát ra. Hoảng hốt trong dòng người chạy loạn, con rùng mình tạ ơn Chúa trăm ngàn lần vì nếu không có 20 phút máy bay hạ cánh sớm hơn giờ đã định thì chắc chắn khi hai quả bom ấy nổ chúng con chưa ra khỏi phi trường!

Sau đó chúng con tìm được một chuyến xe bus để về nhà. Vào đến thành phố (Bruxelles) chia tay anh chị con ở trạm xe, con lấy métro (xe điện ngầm) về hướng khác. Con bước vào toa số 2, yên tâm nghĩ rằng đã thoát xa nơi khủng bố chết chóc ghê rợn kia mà không hề ngờ những gì sắp xảy ra.

Xe đông người hết chỗ ngồi con đành đứng vì là giờ cao điểm buổi sáng mọi người đi làm đi học, lại là ngay khu trung tâm trụ sở Liên Hiệp Âu Châu (l'Union européenne). Qua trạm Maelbeek, xe vừa lăn bánh thì một tiếng nổ kinh hoàng ngay sau lưng phía bên trái con làm rung chuyển cả toa xe. Lúc ấy là 9g 11 phút, quả bom thứ ba trong cùng một buổi sáng ở thủ đô Bruxelles, chỉ cách nhau hơn một tiếng đồng hồ. Con bị hất tung người lên và văng ra phía trước khoảng 2m, ngực đập mạnh vào thành ghế phía trước, rồi dội ngược ngã sấp xuống sàn xe với tiếng rú không thoát nổi khỏi môi « *ôi Mẹ ơi! ôi Chúa ơi!* ». Có vật nặng nào đó, hoặc các thanh sắt trên trần xe sập xuống đập trên đầu con, hoặc ai đó đập lên con... Đèn điện tắt ngấm, cả toa xe cả đường hầm tối đen và mù mịt dày đặc bụi khói thuốc nổ. Khi ngẩng đầu lên được con thấy một bóng người bước ra khỏi toa xe, con chồm lên và bước theo qua cánh cửa đã nổ bung nát bầy với những thanh sắt của khung cửa sập xuống bẹp dúm chằng chịt choáng cả lối ra. Ngộp thở vì bụi khói và mùi thuốc nổ, con vừa gạt những thanh sắt ấy để chui ra ngoài vừa run rẩy lắp bắp liên lỉ trong hơi thở đứt quãng « *Lạy Chúa xin Thương Xót con, xin thương xót chúng con...* »

Ra khỏi toa xe, vẫn theo bước bóng người trước mặt, con lần theo chút ánh sáng lờ mờ bên trái đường hầm và đến được một thang cuốn. Thang đã ngừng vì không còn điện hay đang sửa chữa trước đó, con không rõ. Bước lên được vài bậc thì Chúa ơi, một khoảng

không trống rỗng đen ngòm: một hay hai bậc thang đã bị bung mất! Con không hiểu làm sao trong cái run rẩy và sợ hãi lúc đó mà con vẫn rướn người nhảy lên vượt qua được lỗ hổng của hai bậc thang bị mất đó. Con thở dốc tiếp tục leo lên từng bậc thang, đến những bậc trên cùng thì lại ... mất vài bậc thang nữa như lúc này! Lần này thì con thật sự kiệt sức và thất thần nhìn cái hố sâu đen ngòm bên dưới. Đầu gối muốn khụy xuống, con không còn sức để nhấc nổi chân, có nhảy lên cũng sẽ rơi tòm xuống hố, và ở dưới đó có gào có chết cũng không ai nghe ai biết mà cứu, nhất là trong lúc hỗn loạn này...

Bất lực và kiệt sức, chấp nhận « thua cuộc » ở cái hố thang cuốn đó để mặc cho « số phận » ra sao thì ra, con chảy nước mắt đứng nép sang một bên nhường đường cho người phía sau. Kinh hoàng cái cảm giác sắp bị rơi xuống hố và bị nghiền nát trong đó!!! Nhưng chính trong giây phút thua cuộc đó lại là giây phút con nhớ các con con hơn bao giờ hết, là giây phút con nhắm mắt phó thác mọi sự cho Chúa ... Trong cơn hoảng loạn tuyệt vọng đó con bỗng nghe bên tai có tiếng nói thật nhỏ nhẹ, thật êm ái dịu dàng « *Saute!* » («Hãy nhảy đi!»). Con mở mắt, không thắc mắc, không chần chừ, nhấc chân lên, một bước một mà không cần dùng sức gì hết, con đã nhảy qua được mấy nấc thang bị mất kia (mà nấc thang cuốn thì cao hơn thang thường). Con biết chắc một điều : bước chân đó không phải là tự sức của cái thân xác rã rời của con lúc ấy.

Và như thế con đã lên được hết cái thang cuốn và ra khỏi hầm métro xe điện ngầm.

Con bước đi như trong cơn mê. Khi ra được tới bên ngoài đường phố, (lúc đó chưa mấy người thoát ra được như con) con chỉ nhìn thấy hai người cũng vừa thoát chết từ hầm xe điện đi ra: một ông mặt đầy máu và một bà với cái lưng áo khoác dày bị nổ rách bung tơi tả từng lớp! Con nhìn xuống tay và quần áo con : dính đầy máu, máu, máu và cả những mảnh da thịt nhầy nhụa !!! Con kinh hãi chùi vội và bàng hoàng nhận ra những vết máu và da thịt nhầy nhụa đó là của các nạn nhân khác văng lên người con, còn chính con thì hoàn toàn không bị một chút thương tích, trầy xước nào !

Lại một phép màu: có chiếc taxi dừng sẵn bên đường như đang chờ con tự bao giờ. Con lên xe, lịm đi trong lời « *Tạ ơn...* » và « *Xin Chúa thương xót con...* » từ tiềm thức ... Lúc ấy thành phố mới bắt đầu náo loạn với bao tiếng còi hú của xe cảnh sát, quân đội và xe cứu thương. Tất cả hệ thống xe công cộng của thành phố ngừng hoạt động và đường dây điện thoại tắt nghẽn vì quá tải !

Vài ngày sau, con tìm thấy một mảnh cứng nhỏ, nhọn, bén ghim chặt vào cái khăn quàng cổ con quàng hôm đó, mà vị trí mảnh nhọn bén đó là ở ngay yết hầu con !

Thêm vài ngày sau nữa, con lại phát hiện ra con bị cháy xém một mảng tóc trên đỉnh đầu, nơi con bị vật nặng nào đó đập mạnh khi con ngã xuống sàn xe. Mảng tóc này đã mất thay mạng sống con. Con xúc động nghiệm lại lời Chúa nói *không một sợi tóc nào trên đầu rơi xuống mà không ngoài ý Chúa ...*

Trận khủng bố kinh khủng ngày 22/03/2016 bằng chất nổ, lại là thứ chất nổ có pha trộn cả đinh sắt tẩm độc, đã làm khoảng 30 người chết và hơn trăm người bị thương. Đến dự một buổi họp của chính phủ dành cho các nạn nhân, con nhìn quanh con, những người

sống sót, ai cũng mang ít nhiều thương tích nặng nhẹ hoặc bị phỏng. Còn con, không một vết trầy cũng không mất một giọt máu nào. Theo kết quả điều tra, người ta đã xác định được chỗ đứng của tên IS ôm bom trong người. Con chỉ đứng cách đó khoảng 6m trong cùng toa xe! Với con đó là mộtƠn Lớn, một phép lạ Chúa ban cho con mà con vẫn không sao hiểu được và suốt đời không thể nào quên.

Con cũng xin dâng lời tạ ơn Đức Mẹ, Thánh Giuse và Thiên Thần Bản Mệnh đã gìn giữ con. Từ bé con đã nhìn thấy nơi Ba con lòng sùng kính Đức Mẹ và nhất là Thánh Cả Giuse. Mỗi khi nhớ đến Ba con là con lại thấy hình ảnh Thánh Giuse và ngược lại. Trong con hình ảnh Thánh Giuse và Ba con đã hòa vào nhau làm một. Con rất thích một câu trong kinh khấn Thánh Giuse « ... *Xin Cha lấy tình thương như áo choàng che phủ chúng con...* » và con tin Áo Choàng của Cha Thánh Giuse đã bao bọc chở che con khỏi mọi sự dữ giữa một toa xe mà cả sắt thép cũng cháy đen, nát bấy vì chất nổ, vì dã tâm của con người.

Con ghi lại những dòng này không phải để nói về « con » nhưng để xác tín và TạƠn. Con TạƠn Lòng Chúa Thương Xót đã không bỏ con khi con kêu cầu. Con TạƠn vì Chúa đã thương xót con chứ không phải vì con tốt lành chi ! Và con TạƠn Chúa vì trải qua biến cố kinh động này, con càng thấm thía hơn, ngoài Chúa con không biết *Tín Thác* vào ai...

Xin Cha thương xót chúng con và toàn thế giới.

Kết thúc Năm Thánh Lòng Chúa Thương Xót
Ruisbroek-Bruxelles, 11/2016
Catherine-Marguerite Phạm Thị Thanh Diễm